

## МАЕСТРО

І скаже музикант: "Кохання – пережиток,  
У мене тих жінок... Тож тема ця закрыта...".  
Щасливий чоловік... Поїздив по світах...  
Чому ж в його очах бентега й самота?

Незатишно йому у рестораннім колі,  
Задовго гомонить про виступи, гастролі,  
Про те як з року в рік росте його оркестр.  
...Ось!!! — знову ця печаль. І безнадійний жест.

Чека його таксі, так вовчо світять фари,  
Провадить до дверей подружня сива пара,  
Втискають у портфель шампанське та десерт,  
І тішаться квитку на завтрашній концерт.

А жінка кине вслід: чекаала, заскучала...  
Здригнеться десь струна від тоскної печалі,  
І сміхом голосним сколотиться п'ятьма,  
Покотиться сльоза за тим чого нема.

Перелетить авто безлюдне перехрестя,  
Ревнивий чоловік дмухне: "Лети, Маестро!",  
Погладить крадькома жіночий завиток,  
І викине у ніч розірваний квиток.

Назавтра — повен зал. І згарбний чорний смокінг.  
Пливе віолончель – прекрасна і жорстока,  
А струни тріпотять од болю та жаги,  
Освітлюючи всім сяйливі береги.

Мелодія пливе – терпка і полинова.  
Талант — лиш порошок без болю, без любові,

Що молитися завжди на сонце чи зізду,  
На той пустий стілець у першому ряду...

Наталя Дзюбенко-Мейс